

Blandinger.

Skadeligt Vandets Bortledning ved Nedsænkning.

Det skadelige Vandets Afledning er det første Skridt der maae gjøres til Jordernes Forbedring. Saalænge Vandet kan, om end blot til visse Aars-
tider, eller i fugtige Aarsgange, forblive paa Ager-
ren, er selv den omhyggeligste Pløining og kraf-
tigste Gjødnings forgjæves. Men undertiden er
det saare vanskeligt at bortskaffe Vandet, som
f. Ex naar lavtliggende Ager begrændses paa alle
Sider af hviere liggende Jorder. I dette Tilfælde
nødes man da til at gjennemstikke een af de til-
grændsende Bakker, men naar en Grovt skal gra-
ves der igjennem, saa dybt at dens Bund ligger
lavere, end det lavtliggende Jordsmøn, hvorfra
Vandet skal ledes, saa bliver dette Arbeide ofte
saa besværligt og saa kostbart, at Afgravningen
ganste undlades.

Et Middel, hvorved Afgravningen ofte paa
saare simpel Maade kan iværksættes, maae altsaa
være kjærkomment. — Dette bestaaer deri, at man
paa laveste Sted graver et Hul i Jorden, som en
Brønd, og saa dybt, at man gjennemstikker det
Leerlag, der hindrer Vandet fra at synke i Jorden,
og naaer et Sandlag. Det gravede Hul fyldes

da med Steen, hvorpaa lægges et Lag Halm eller Tang, og tilsidst, saa megen Jord, at man, uden at røre Stenene eller Halmen med Ploven, kan ubindret ploie. — Vandfurer trækkes da til det udgravede Sted, hvor Vandet synker og Nigeren altsaa tørres. — Denne Fremgangsmaade er anbefalet af Elkington, Chaer og Klere.

Udgiveren.

Krudt blandet med Saugspaaner, til Stenes Sprengning.

En Major Barnhagen, en Tydsker af Fødsel, men nu i brasiliansk Tjeneste, beretter, at da han i Maret 1810 kom fra Portugal til Brasilien, saae han at man i Steenbruddene ved Rio de Janeiro blandede tørret Meel af Roden af *Latropha Manehot L.* mellem det grove Krudt, hvormed man sprængte Stenene. Han spurgte, hvorfor dette skete og fik til Svar: For at forstærke Krudtet. Det var ham besynderligt, men han gjorde ikke desuomindre Forsøg, og fandt, at de Ladninger, hvori Meel og Krudt var blandet, gjorde bedre Virkning end de med blot Krudt.

Da han senere overdroges af Kongen at anlægge et Jernværk, og derved blev nødt til at sprænge en Rængde Stene, saa randt dette ham i Tanker; men han havde ikke hiint Slags Meel,

og faldt derfor paa at forsøge Saugspaaner. Han blandede 1 Maal Krudt, med 3 til 4 Maal grove Saugspaaner, og fandt, at denne Blanding virkede endnu bedre, end en Blanding af Krudt med hiint Weel. Saugspaaner af bløde Træsorter, saasom af Rod, og Hvidgran og af Lærketræet fandt han at være bedst. 3 Huller som vare borede 2 til 2! Rod dybt fyldtes 3 til 4 Tommer af denne Blanding, hvori ikke var mere end 1 Lod Krudt, og Virkningen var fuldkommen.

Selv for Landmanden er denne, i det mindste mig, nye Opdagelse ei uvigtig, da meget Krudt ofte maae bruges til de store Kartstens Sprængning. Et Forsøg er Sagen stedse værd, ligesom det i sin Tid vilde være behageligt at erfare Udfaldet.

Udgiveren.

Et Middel mod de nøgne Snegle.

En tydsk Landmand beretter, at han har opdaget et Middel, hvorved Vintersæden kan beskyttes mod den Skade, som undertiden tilføies den af de nøgne graae Snegle. — Han bløder nemlig Sæden med Vand, hvori knuste Hvidlog have lagt i 24 Timer; men hvormange Hvidlog, hvor stor Portion Vand der behøves til et vist Maal Sæd, anmærker han imidlertid ikke; kun forsikrer han, at medens Sæden paa de omliggende Aagre fordarvedes af Sneglene, blev hans aldeles forstaaet.

Simpelt Middel, hvorved en Koe, der er vandt til at slaae naar den skal malkes, afvendes derfra.

Man lader sig gjøre en Rem omtrent en Alen lang med et Spende. Den behøver hverken at være stærk eller bred. Denne spænder man temmelig fast oven over Knæet paa det Been af Koen, der vender fra Malkepigen (Det maae formodentlig være paa Bagbenet). Saaledes staaer Koen stille og afvender sig, naar dette nogle Gange er brugt, ganske fra at slaae. Er den meget vild, kan man ogsaa spænde den en Rem om det andet Been.

Et Forsøg vord.

Udgiveren.